

בין המאניה לדפרסיה: שנת הטלטלות של באר-שבע

הקפטן תלה את הנעליים, מאמן האליפויות עזב והבעלים הניחה את המפתחות • הקבוצה קטפה את הגביע, העפילה לשלב הבתים בליגה האירופית והחתימה כמה זרים מלהיבים • כן, הכול קרה תחת אותה קורת גג (מתפרקת), וגם הם עדיין מעכלים. על השנה המוזרה בחייה של הפועל באר-שבע, על האתגרים שכבר צלחה ועל אלו שעוד בדרך

מי שעקב אחר מעלליה של הפועל באר-שבע בשנה האחרונה יכול היה לשכוח בקלות שמדובר במועדון שעד לא מזמן היה מספר אחת בארץ. חוסר ודאות וחוסר יציבות אפיינו את מרבית התקופה הזו. היום אנחנו יודעים להגיד שהקבוצה עלתה על רכבת ההרים המפותלת הזו ברגע משמעותי אחד, ביום הראשון לשנת 2020, בו הקפטן מאור מליקסון הטיל פצצה והודיע בדמעות על פרישתו ממשחק פעיל. "כולם אמרו שנגמרה לי הקריירה, אבל אתם לא ויתרתם עליי", אמר לאוהדים במכתב הפרישה שלא הצליח להקריא בעצמו, "כמה כוח יש באהבה". האהבה הזו הותירה את האוהדים שבורי לב, לאחר שאיבדו את הסמל שהעניק להם כמה מהרגעים המרגשים בחייהם. המועדון, מצדו, איבד את המנהיג השקט-אך-עוצמתי של חדר ההלבשה שלו, ללא מחליף ראוי באופק. זמן קצר לאחר מכן הקבוצה הרוויחה אותו מחדש בתור עוזר מאמן שני. "המעבר היה לא פשוט, כי הפרישה שלי הגיעה בהפתעה, הכול קרה נורא מהר", הוא מודה. "לפחות נשארתי באותה מערכת והמשכתי להתעסק בכדורגל, אז הנחיתה הייתה רכה".

"כמה כוח יש באהבה שלכם". מליקסון בהודעת הפרישה, צילום: "הארץ"

זמן קצר לאחר פרישת הקפטן, קרס עוד אחד מעמודי התווך של המועדון: המאמן האחראי לשלוש האליפויות האחרונות, ברק בכר, הודיע על התפטרותו. "זה היה הצעד הנכון בשביל ברק, הוא הרגיש שמיצה פה ובצדק, אבל בשבילנו היה עדיף שיישאר", אומרים אוהדים המקורבים לקבוצה, וטוענים בתוקף שלא מדובר רק בחוכמה בדיעבד: "גם אז ידענו ואמרנו שאין עוד מאמן בארץ ברמה שלו ושהעזיבה הזו תהיה רעה מאוד לקבוצה". קשה לדעת אם האוהדים צדקו, כי את מה שקרה זמן קצר לאחר מכן איש לא יכול היה לחזות – מגפת הקורונה פרצה והשפעותיה לא פסחו גם על ענף הכדורגל. בעלת הקבוצה, אלונה ברקת, הייתה אחת הראשונות להציע לשחקניה מתווה קיצוצים שמתאם למשבר הכלכלי העולמי. ההתמרדות של חלקם הובילה להחלטה שגרמה לרעידת אדמה בנגב: ברקת הודיעה שהיא עוזבת את הקבוצה מיידית ומעמידה אותה למכירה.

בזמן שכל מי שקשור למועדון כבר היה בעיצומה של השבעה על עידן האליפויות וההצלחות הכבירות, התרחש הטויסט אולי הכי מפתיע בעלילה - שחקני באר-שבע זכו בגביע המדינה והחזירו את התואר הנכסף לבירת הנגב לאחר 23 שנים בלעדיו. אם זה לא מספיק, בעונה העוקבת הם הציגו קמפיין מוצלח בליגה האירופית ואף העפילו לשלב הבתים. האדומים הוכיחו שההספדים היו מוקדמים מדי ושהם לא מתכוונים להתפנות מפסגת הכדורגל הישראלי בקרוב. "העזיבה של אלונה לא הייתה אידיאלית, אבל לא נתנו לזה לחלחל יותר מדי", מסביר מליקסון את ההצלחה למרות הנסיבות. "הייתה לנו קבוצה של שחקנים טובים עם המון אישיות, שקיבלו הזדמנות ולקחו אותה".

הנפת הגביע מול האצטדיון הריק. צילום: התאחדות הכדורגל בישראל

בזמן שהקבוצה מילאה שוב את תפקיד ה"סינדרלה" שהיה תפור היטב למידותיה בשנים עברו, נראה היה לרגעים שאת תפקיד נעל הזכוכית והכרכרה המפוארת מילא בהצלחה המאמן יוסי אבוקסיס. קשה להתייחס לשנה החולפת במועדון הדרומי מבלי לדבר על האיש שלא כדאי לומר את שמו בימים אלו בבית האדום. לפני מספר שבועות, הכרכרה הפכה בחזרה לדלעת והמאמן שהגיע רק לפני כשנה עזב במפתיע והחל להתכתש עם הקבוצה דרך התקשורת. על הנייר, אבוקסיס הפנה גב למועדון שנתן בו אמון, אבל האם הבעיה היא באמת בו? עדי גולן, מייסדת קהילת 'אוהדות הפועל באר-שבע', חושבת אחרת: "באר-שבע לא יודעת להיפרד ממאמנים. גם היחסים עם המאמנים שקדמו לבכר הסתיימו בטון צורם", היא אומרת. עם זאת, היא לא ממחרת לתת לאבוקסיס יותר מדי קרדיט: "הוא טוען שהמועדון הראה לו את הדרך החוצה, אבל יום אחרי הוא כבר היה בבני-יהודה, אז מי עזב את מי? כל הרעש היה כדי לצאת הטוב בסיפור ולהסית את התקשורת נגדנו".

האוהדים, שהיטלטלו בשנה האחרונה בין הישגים מרגשים לבין הפסדים כואבים תחת אבוקסיס, הצליחו למצוא את נקודת האור היחידה בכאוס הזה – אלונה ברקת חזרה, ובגדול. בעלת הבית שנעלמה אל הצללים בשנה החולפת חזרה להיות בקדמת הבמה, השיבה אש לתקשורת והחתימה שחקנים מבטיחים במהלך חלון ההעברות הנוכחי. "מי שמכיר את אלונה יודע שהיא אף פעם לא באמת עזבה", מספרת גולן את הסוד הגלוי בחיוך, "היא הייתה פה לאורך כל השנה הזו, רק לקחה צעד אחורה ושקלה את המשך הדרך".

בונוס מרגש נוסף שקיבלו האוהדים הוא הזכות לראות את אליניב ברדה, הסמל המיתולוגי שהיווה בורג משמעותי בהצלחת הקבוצה בשיאה, עומד על הקווים במשחקי הקבוצה. תוסיפו את מליקסון לצידו ותקבלו אוהדים שכבר ממש מתקשים לעצור את הדמעות. "המקום הזה הוא הבית שלי ואני אוהב אותו, לכן זה מרגש להיות בעמדה הזאת,

גם אם זמנית", משתף ברדה. "אנחנו עדיין מתקשים לאגור נקודות, אבל אני בהחלט שמח ממה שאני רואה מהשחקנים".

ברדה על הקווים. מחוץ לפריים: אוהדים בגרסתם המאושרת ביותר בשנה האחרונה. צילום: ספורט 5

כעת ברקת, ברדה ושאר הצוות יאלצו להתמודד עם אתגרים נוספים. אחד מהם הוא הקשר הפורטוגזי, ז'וסוואה פשקייירה. מספיק להסתכל על האיש הזה כדי להבין את תמצית עלילת המאניה-דפרסיה של האדומים בשנה החולפת. עם ארבעה שערים וארבעה בישולים בעונה הקודמת, שישה שערים ובישול בעונה הנוכחית ועשרות מסירות מפתח ואיומים לשער בשתיקה, אפשר לומר בביטחון שמדובר בשחקן עם יכולת משמעותית מאוד לקבוצה. אבל עם יכולת גדולה מגיעה אחריות גדולה, והקשר לא בדיוק עומד בה. את האמוציות (בואכה אגרסיות) שלו כולם כבר מכירים, ובתקופה האחרונה קרו מספר מקרים שמראים את צדו הפחות זוהר של השחקן. לפרטים נוספים, אתם מוזמנים לפנות לעורף של אבי ריקן. האוהדים בטוחים שהדבר שהחזיק את ז'וסוואה מאוזן עד כה היה הקשר ההדוק שלו עם האקס הטרי, אבוקסיס. לא ברור אם מאמן אחר יצליח להכיל את מה שהפורטוגזי מביא איתו, אבל הצוות המקצועי הנוכחי דווקא בטוח בעצמו ולא מתרגש מהחששות. "קודם כל, דברים שרואים מהצד הם לא מה שרואים מהזווית שלנו", רומז מליקסון בנוגע ליחסים המדוברים עם המאמן לשעבר ומוסיף: "מחוץ למגרש ז'וסוואה בחור מדהים, אבל תוך כדי משחק הוא בטירוף ונותן הכול כמו אריה, וכן, לפעמים בורח לו הפיוז. צריך להחליט אם אתה מוכן לקבל ולהכיל את זה, זה ה-'value for money'. בינתיים זה עובד לשני הצדדים. יכול להיות שהשיגעונות שלו הם מה שעושים אותו שחקן כל-כך טוב".

המשפט "I made a TFU sound" עוד ייכנס לפנתיאון. ז'וסוואה בתקרית עם ריקן, צילום: ספורט 1

התמודדות נוספת שצפויה לברקת היא זו עם מחאות האוהדים, ובפרט האוהדות, כאשר תנסה להחתיים בקיץ את השחקן דור מיכה שהסתבך בפרשיית מין מבישה לפני מספר חודשים. "העסקה אולי לא יצאה לפועל עכשיו, אבל זה יקרה בקיץ, ואפשר להיות בטוחות שזה לא יעבור אצלנו בשקט", מצהירה עדי גולן. "כבר יצאנו בקמפיין רשת בנושא ואנחנו מתכננות עוד מחאות, גדולות יותר ורועשות יותר".

בקרוב הסערה תשכך, הפרשנים ירדו מהגב של אלונה והפועל באר-שבע תצטרך להוכיח שהיא אכן יוצאת לדרך חדשה-ישנה. האם היא תצליח לחזור לגדולתה או שייקחו לה 40 שנים נוספות להשיג את האליפות הבאה? אם תשאלו את מליקסון, זה תלוי בעיקר בדבר אחד: "מה שהכי השפיע על כל השנה הזו היה הקהל. עם האוהדים ביציע, כל הצלחה היא הרבה יותר גדולה ומרגשת. אנחנו רק מחכים שהם יחזרו ליהנות יחד איתנו".